

Το Αυγό Σκηνή 5

Σόλων: Ένα να θυμάσαι, πως έχουμε ακόμα άλλα πενήντα χρόνια ζωής, κατάλαβες;

Λουκάς: Δε μου λες, την πενικιλίνη τη βρήκανε;

Σ: Τη βρήκανε, Λουκά. Άλλο που να μη βρήκαν, Λουκά;

Λ: Το τηλέφωνο το βρήκανε, το ραδιόφωνο το βρήκανε, το βίντεο το βρήκανε, τη δορυφορική... Δεν αφήσανε και τίποτα που να μη το βρούνε.

Σ: Μη χάνεις το θάρρος σου, Λουκά. Τώρα εκεί κολλήσαμε, στον εφευρέτη;

Λ: Πιασμένα όλα, Σόλων. Εγώ, όχι, εγώ δεν πέφτω στην παγίδα.

Σ: Τι έπαθες, βρε ηλίθιε, τι έπαθες; Από τώρα εγκαταλείπεις;

Λ: Κοίταξε, Σόλων, θα μας παρατείνουν τη ζωή για άλλα πενήντα χρόνια. Ε και λοιπόν, θα γίνουμε εκατό ετών και πάλι θα ψάχνεις!

Σ: Αυτό αποκλείεται, Λουκά. Μέχρι τα εκατό χρόνια και τέρμα. Τι θα πάει δηλαδή; Σκοινί, κορδόνι;

Λ: Κοίταξε, Σόλων. Κοίταξε, Σόλων, θα μας παρατείνουν τη ζωή για άλλα εκατό χρόνια, ε;

Σ: Ναι.

Λ: ...για να γίνουμε κάτι. Και πάνω που γίνουμε, τσουπ, ο θάνατος, οπότε...

Σ: Τί εννοείς, λέω.

Λ: Πάλι για άλλους δουλεύουμε!

Σ: Τί εννοείς, λέω.

Λ: Κοίταξε, Σόλων, πώς θα τ' απολαύσουμε, Σόλων; Θα γίνουμε διακοσίων ετών, οπότε και στην τουαλέτα να πάμε, το παντελόνι άλλοι θα μας το ξεκουμπώνουν.

Σ: Τί λες, βρέ; Κοίταξε να δεις, κοίταξε να δεις, Λουκά. Ε, όλα αυτά που λες είναι εντελώς παράλογα.

Λ: Γιατί;

Σ: Ε βέβαια, γιατί δεν υπάρχουν οι απαραίτητοι συνειρμοί, Λουκά, κατάλαβες; Μην απογοητεύεσαι εν γένει, γιατί εμείς έχουμε ακόμα πενήντα χρόνια ζωής και πρέπει να τα εκμεταλλευτούμε, Λουκά. Μπορεί να υπάρχει, ας πούμε...

Λ: Για να δούμε.

Σ: ... μια δεύτερη Αμερική, να γίνουμε Κολόμβοι, και να την ανακαλύψουμε.

Λ: Αμερική να λείπει, δεν θέλω.

Σ: Λουκά, είσαι και στενοκέφαλος. Όλα τα απορρίπτεις. Δηλαδή δεν είχες όνειρα ποτέ σου, δεν έχεις όνειρα ποτέ σου; Πότε θα ξαναβρούμε μια τέτοια ευκαιρία; Στέρεψες; Δεν έχεις ιδέες, Λουκά;

Λ: Δε μου λες.

Σ: Ναί.

Λ: Φυστικός μπορώ να γίνω;

Σ: Ε κοίταξε βέβαια, φυστικός είναι μια θαυμάσια ιδέα, μόνο που πρέπει να το προχωρήσεις λίγο, ε; Λίγο πρέπει να το προχωρήσεις, Λουκά, το φυσικά διότι έχει περπάτημα πολύ. Κάτι που να κάθεται. Καστανάς.

Λ: Ωραία. Καστανάς που κάθομαι.

Σ: Ναί.

Λ: Ωραία, πώς θα αρχίσω; Με τί κεφάλαιο;

Σ: Το παν είναι η οργάνωση, μωρό μου. Πρώτα θα δούμε τι θέλεις, και μη μου αλλάζεις το θέμα. Και μετά, σε άλλη συνεδρίαση, θα βρούμε το πώς. Μην είσαι βλαξ.

Λ: Ω! Δηλαδή, καλά, να πούμε, ο λούστρος να πούμε, έτσι του ήρθε και έγινε; Ένας δικαστής, ένας υπουργός, στα καλά του καθουμένου τους ήρθε και έγιναν;

Σ: Έτσι τους ήρθαν και έγινε. Τώρα γιατί αμφισβητείς πάντα τα γεγονότα;
Λ: Και καλά, ο λούστρος κορόιδο ήταν; Γιατί δεν διάλεξε κάτι πιο...;
Σ: Ναι ε αυτό σου λέω, μωρό μου. Να μην είναι λάθος η πρώτη μας επιλογή. Γιατί έτσι και διαλέξεις λούστρος, πάει, τελείωσε, θα μείνεις λούστρος σε όλη σου τη ζωή, κατάλαβες; Άφησέ το σε μένα. Το αναλαμβάνω εγώ. Μην κουράζεσαι, γλύκα.
Λ: Ξέρεις τι θα ήταν ωραίο να είμαστε;
Σ: Τί να είμαστε;
Λ: Φίδια.
Σ: Φίδια; Τι φίδια;
Λ: Εκατό τα εκατό φίδια. Οκτώ μήνες ξάπλα, κανονικότατη ξάπλα, ύπνο.
Σ: Εννοείς τη χειμερίαν τους νάρκη.
Λ: Ναι, χειμερία. Οκτώ μήνες χειμερία και τέσσερις μήνες θα παραθερίζουμε στα πάρκα. Ούτε νοίκι, ούτε ρούχα, αφού θα 'μαστε φίδια.
Σ: Σωστά. Κοίταξε, εκ πρώτης όψεως δεν φαίνεται άσχημη η πρότασή σου. Λίγο καφεδάκι, λίγο ουζάκι, ε; Ως προς το μέλλον όμως βλέπουμε, Λουκά, ε; Έτσι, μωρό μου;
Λ: Ούζο;
Σ: Ναι, ούζο. Γιατί;
Λ: Είπες ούζο;
Σ: Ναι, γιατί;
Λ: Πού σου 'ρθε τώρα το ούζο;
Σ: Δεν ξέρω. Κάτι μου μύρισε το ούζο, δεν ξέρω.
Λ: Σου μύρισε ούζο;
Σ: Ναι, δεν ξέρω. Κάπου από 'δω, μου μύρισε.
Λ: Από πού;
Σ: Από 'δω, από 'κει; Ψάξε, κοντά μου. Ξέρω 'γώ;
Λ: Ούζο είπες; Η μύτη μου, η καταραμένη μου η μύτη, δεν μυρίζω τίποτα. Ούζο.
Σ: Σκάσε, φλύαρε, μιλάς. Α' στο διάβολο! Σκάσε. Μου τό 'κοψες πάλι. Ορίστε. Χάθηκε. Πού 'ν' το; Από δω είναι, ξέρω εγώ; Ξανάρχεται. Ξανάρχεται, ηλίθιε. Έλα. Μυρίζει. Θεέ μου, μυρίζουν τα πάντα. Η βροχή, δεν ξέρω. Κάτι το φέρνει. Δεν ξέρω. Πάμε, Λουκά.
Λ: Προσανατολίζεσαι σωστά;
Σ: Ναι. Η αντίληψίς μου δεν κάνει λάθος. Προχώρα!
Λ: Για πάμε.